

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Jure Rerum Ecclesiasticarum Ad Germaniae Catholicae
Principia Et Usum Pars ...**

Complectens Sectionem III. & IV.

Zech, Franz Xaver

Ingolstadii, 1762

Titulus II. De Oblationibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68067](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68067)

TITULUS II.
DE OBLATIONIBUS

Confer. ex lib. 3. Decretal. tit. 30.

§. II.

PRIMUM & perennem Bonorum Oblationum suorum fontem habent Ecclesie *num* in Oblationibus Fidelium, qui ex suo patrimonio exhibent supremo Numini devotas hostias, Ministris Ecclesie grati animi monumenta, pauperibus pignora charitatis. Oblatio generaliter sumpta dicit alicujus rei non petite spontaneam largitionem: quæ si homini fiat, Donatio nominatur. Oblatio autem hoc loco est earum rerum, quæ a Fidelibus in usum Ecclesie DEO consecrantur. Distinguiamus hodierno more Oblationes a Decimis, aliisque Censibus: Oblationes enim citra ullam in quantitate aut specie determinationem a beneplacito offerentium dependere solent; cum vicissim Decimæ & Censuum partim ex jure, partim ex consuetudine ad certam quotam & speciem determinentur. Quoad finem autem a Fidelibus intentum, & usum Sacris Canonibus con-

conformem, nullum est omnino discrimen inter Decimas, Census Ecclesiæ, aliasque Oblationes.

Varia genera. §. 12. Varia hodie sub nomine Oblationum veniunt: I. Quæ sub celebratione Missæ Altari imponuntur. II. Quæ ipsi Celebranti, ut fructum Missæ ad certam intentionem applicet, in stipendium vitæ conceduntur. III. Quæ post administrata Sacramenta, aut alias functiones Pastorales populus offerre solet. IV. Quæ in truncos ad colligendas populi largitiones expositos immittuntur. V. Quæ circumeuntibus per Ecclesiam, & Eleemosynam colligentibus dantur. VI. Quæ quovis modo, in carnibus, ovis, butyro, lino &c. in usum Ministrorum Ecclesiæ vel pauperum, in ipso Templo ponuntur, vel a Clericis aut Ædituis ostiatim colliguntur. VII. Quæ in Oratoriis vel Sacellis, in quibus Imagines beneficiorum fama celebres, vel Sanctorum Reliquiæ quiescunt, a visitantibus offeruntur. Hæ omnes Oblationes plerumque in modica quantitate consistunt: majori autem consideratione dignæ sunt VIII. Oblationes ultra quotidianam

nam consuetudinem ex liberalitate Patronorum, Principum aut Potentiorum facta.

§. 13. Quæ primo loco sunt memorata, Oblationes tempore Sacrificii Aræ imponi solita, consistebant primis sæculis in Pane & Vino, in Corpus & Sanguinem Christi consecrando 31.) : ut enim populus ad incruenti Sacrificii Oblationem se concurrere ostenderet, suam unusquisque partem, ex qua rursus parti-

B

tici-

31.) Quando S. Gregorius Eucharistiam porrigebat Matronæ, ridebat hæc, quod Pontifex Corpus Dominicum esse perhiberet panem, quem ipsa confecerat: miro autem eventu monstravit DEUS, non amplius panem, sed carnem Christi esse. JOANNES Diaconus in Vit. Gregorii M. l. 2. c. 41. PASCHASIUS RABBERTUS de Corpore & Sanguine Domini c. 14. in Collect. Vet. Script. Edmundi Martene tom. IX. Concilium CARTHAGIN. III. cap. 24. ann. 397. constituit, ut in Sacramentis Corporis & Sanguinis Domini nihil amplius offeratur, quam ipse Dominus tradidit, hoc est panis & vinum aqua mixtum.

De Jure Rev. Eccles. Pars poster.

ticiparet, offerebat 32.) : aliorum autem Oblationes ad Altare admiffæ non fuerunt, quam eorum, qui Communionis cum Ecclesia confortes essent: qui vero excludebantur a Communione Corporis & Sanguinis Christi, iidem etiam exclusi censebantur ab Oblationibus 33.) : quorum autem Oblationes susceptæ fuerant, eorum nomina ex Diptychis recitabantur ex Ambone inter Missarum solennia 34.). Hoc etiam intuitu Orationes, quæ *Secretæ*, vel *super Oblata* dicuntur, plerumque afficiunt hostias tam a Sacerdote, quam a Populo oblatas 35.).

§. 14.

32.) Unde S. CYPRIANUS libr. de opere & Eleemos. reprehendit Matronam divitem, quæ in Ecclesiam sine Sacrificio veniret, & partem de Sacrificio, quod pauper obtulit, fumeret.

33.) Juxta Concil. CARTHAG. IV. c. 93. & 94. ann. 398. Oblationes dissidentium Fratrum neque in Sacratio, neque in Gazophylacio recipiantur: eorum qui pauperes opprimunt, dona a Sacerdotibus refutanda.

34.) INNOCENTIUS I. Papa Epist. 29,

35.) Dominica V. post Pentecost. *Secreta* post Offertorium Oratio ita sonat: *Propitiare, Domine, supplicationibus nostris*

§. 14. Postquam numerus Com-
municantium imminutus, numerus *Vel sal-*
autem Missarum auctus fuit, desiit *tem tem-*
mos offerendi panem, qui in Cor-
pus Christi consecraretur: offere-
bantur autem Nummi, ad usum Sa-
crificii impendendi; aut colligeba-
tur farina, ex qua nitidiores & can-
didiores formulæ opera Clericorum
conficerentur 36.) Nihilominus
B 2 mul-

*nostris: Et has Oblationes famulorum,
famularumque tuarum benignus assume:
ut quod singuli obtulerunt ad honorem
Nominis tui, cunctis proficiat ad salutem.*

36.) Vid. Synod. TOLET. XVI. c. 6.
Ann. 693. Capitular. THEODULFIC. 5.
& 6. Ann. 797. Unde inferunt aliqui,
etiam in Ecclesia Latina pro Euchari-
stia adhibitum olim panem fermenta-
tum, saltem promiscue cum Azymo:
folius autem Azymi continuum usum
invectum, quando panes mundiores
& nitidiores Clericorum manibus fie-
bant. Ita sentiunt JACOBUS SIRMON-
DUS, Card. BONA Rer. Liturg. lib. 1.
c. 23. HONORATUS TOURNELY Theol.
tom. 3. de Sacram. Euch. Econtra
MABILLONIUS & CHRISTIANUS LU-
pus Oper. tom. 4. Dissert. de Actis
S. Leonis IX. c. 7. seqq. contendunt,
Azymi panis usum ab Apostolicis tem-
poribus in Ecclesia Latina nunquam
inter-

multis in Ecclesiis viget adhuc consuetudo, offerendi panes & vinum tanquam symbola charitatis & unionis, in usum Ministrorum Ecclesiae & pauperum 37.). Ex usu autem offerendi Nummos ad Altare, orta est demum consuetudo porrigendi dena-

interruptum fuisse. Utriusque opinionis argumenta recenset NATALIS ALEXANDER Hist. Eccl. sæculi XI. & XII. Dissert. II. art. 3. Constat ex Concilio FLORENTINO, valide consecrari in Azymo & fermentato: adhibendum esse in utralibet Ecclesia Panem, quem postulat mos illius Ecclesiae: impie Græcos fulminare Anathema in Latinos ob usum Azymi. Vid. BARONII Annal. tom. II. ubi ad Ann. 1053. & 1054. varia recenset acta inter Leonem IX. Pontificem, & Michaëlem Cerularium Patriarch. Constantinop. ad calcem autem Tomi adjungit Dialogum HUBERTI Cardinalis de Azymo & Fermentato. Add. supra Sect. II. §. 215.

37.) Distingui solent Oblationes & Panes: scilicet per Oblationes intelliguntur panes illi modici, candidiores pro Eucharistia; per panes intelliguntur alii panes pro pauperibus. Ex utrisque conficiebantur Eulogiæ. THOMAS. p. 3. l. I. c. 24. n. 7. ubi allegantur alii Auctores.

denarios ante vel post Sacrificium Sacerdoti, qui pro offerente specialiter Missam celebraret (supra Sect. II. §. 243. 244.). Retentus est etiam in variis Ecclesiis mos distribuendi panem benedictum, sicut alias distribuiebantur Eulogiæ, decisæ ex panibus pro Consecratione destinatis (supra Sect. II. §. 392.). Præterea semel quolibet anno offerebatur ad Altare Mel & Lac, eo tempore, quo Baptismo initiabantur Catechumeni, & degustare jubebantur Mel & Lac, velut symbola Innocentiæ Christianæ, ejusque suavitatis, qua exhilarandi essent, ingressi in Ecclesiam, utpote terram vere olim promissam, nunc per Baptismum repræsentatam. Quamvis autem ista & similia postea ad Altare offerre non licuerit (38.), ne ex sinistra quorundam intentione speciem veri Sacrificii habere vide-

B 3 ren-

38.) Can. 3. Apost. *Si quis Episcopus vel Presbyter, præter Domini de Sacrificio ordinationem, alia quedam ad altare attulerit, vel Mel, vel Lac. . . deponatur.* Item Can. 57. TRULL. *Quod ad Altare Mel & Lac offerre non oportet.*

rentur, privatim tamen offerebantur & acceptabantur, uti etiam oleum ad luminaria & Incensum ad usum Sacrificii 39.).

*Alie
maiores
ad alienos
Ministros
& Pauperes.* §. 15. Alie Oblationes ad usum Ministrorum, aut pauperum, erant liberalissima: præibantque Reges & Imperatores exemplo suo. Etiam Ethnici Imperatores admirabantur & fovebant pios hos usus, uti legimus de liberalitate M. Aurelii Imp. in Christianos propter Abercium Episcopum 40.). Facile inde conjicimus, quam profusi fuerint Imperatores Christiani. Constantinus constituit annuam distributionem frumenti in viduas Lybiæ & Ægypti, cujus Administrator esset Episcopus Alexan-

39.) Can. 3. Apost. cit. qui etiam uvas offerre permittit: postquam autem consuetudo invaluit, ut succus ex uvis in calicem exprimeretur, simulque cum Sanguine Christi populo distribueretur, improbatum est iste mos in Can. 28. Trullano, solumque permittum, ut uvæ non in usum Sacrificii, sed cum aliis Primitiis frugum in usum Clericorum cederent.

40.) Vid. BARONIUS ad ann. 163.

Alexandrinus : Constantius autem eam curam Arianis delegavit 41.). Idem Constantinus immensam quantitatem frumenti ad sustentationem Virginum dedit, revocatam a Juliano Apostata, a Joviniano ex parte tertia restitutam 42.): Ecclesiis autem Lybiae constituit frumentum ad alendos pauperes, & incruentum Sacrificium 43.). Manuel Comnenus offert auri Centenarium 44.). Aliorum etiam Oblationes adeo fuerunt notabiles, ut invidiam moverint apud Gentiles. Unde Ammianus Marcellinus 45.), homo Ethnicus nimium exaggerat Romanorum Pontificum ambitum & luxum ex Oblationibus Matronarum. Id facile concesserim, ingentem opum

B 4 vim

41.) S. ATHANAS. Apolog. contra Arianos. 2. circa finem.

42.) THEODORET. l. 2. c. 2. l. 4. c. 4. SOZOMENUS l. 1. c. 8. l. 5. c. 5.

43.) Concil. CHALCEDON. act. 3. ubi de rapacitate Dioscori conqueritur Ischyron.

44.) CINNAMUS in vita Manuelis lib. 2. ad initium. THOMASS. p. 3. l. 1. c. 15. n. 3.

45.) Lib. 27.

vim in Ecclesia Romana ex piorum Oblationibus coacervatam, pro a-
lendis Clericis, & pauperibus pene
innumerabilibus 46.), non solum
Romæ degentibus, sed missis etiam
in Metalla, aut alibi incarceratis: cer-
te magnam liberalitatem exserere
volebat Victor II. qui Sæculo XI.
Humberto concessit Oblationes duo-
rum dierum 47.). Præterea offere-
bantur a Principibus & Nobilibus
multa Mancipia seu homines pro-
prij, quorum servitus in eo potissi-
mum stabat, ut singulis annis, præ-
ter operas quorundam dierum 48.)

Cen-

46.) PRUDENTIUS Peristephanon hymn.
2. Judicem, qui credebat Oblationes
has solícite conservari, inducit lo-
quentem ad S. Laurentium: *Tunc
cura summa est. Fratribus, ut sermo
testatur loquax, OFFERRE fundis ven-
ditis sestertiorum millia.*

47.) THOMASS. p. 3. l. I. c. 15. n. 1.
HARDUIN. Collect. Concil. tom. 6,
p. 1. col. 1037.

48.) CONC. MELDENS. ann. 845. Can.
62. *Servi Ecclesiarum, quibuscunque
potestatibus subditi . . . saltem viginti
diebus in anno, eidem Ecclesie ad re-
ficien-*

Censum quendam pecuniarium præstarent Ecclesiæ 49.) : & jus Mortuarii post mortem 50.). De Oblationibus Villarum, Prædiorum, & Ditionum ad usum Ecclesiarum & Monasteriorum factis, innumera pro-

B 5 stant

ficiendas ipsius ruinas absque molestia servire sinantur &c. De Servis Ecclesiarum vid. GONZALEZ ad c. 4. de Rer. permut.

49.) In libello Sæculo XII. scripto, continente Mancipia Ecclesiæ in Münchsmünster oblata, primo loco legitur: *Divina gratia favente Otto Rex tradidit cum manu duorum Henrici & Wolframmi unam ancillam Adalsvindam nomine ad Sanctum Petrum. Isti sunt testes in conspectu Regis per aures traditi, Engilpo, Rutpreth, item Rutpreth. Deinde præcepit idem Rex Otto cuidam nobili Viro nomine Aripin, ut ille presentaret eam ad ipsum Altare, quod illa per singulos annos & filii ejus redderent unam tremissam ad supraddictum Altare, quando nubarent, & ex ipsis degent. Adstant testes &c.* Tremissis est tertia pars Assis, seu quatuor denarii. Vid. LINDEBROGUS & DU CANGE in Glossario.

50.) De ejusmodi hominibus propriis videantur Scriptores, qui antiquum Jus Germaniæ explicant. MAGERUS de Advocat. armat. Cap. 6. n. 730. seqq.

ENGAB

stant exempla in libris illis, qui vel Diplomata colligunt, vel Episcopatum ac Monasteriorum Historiam recensent 51.)

*Non
omnium
Oblationes
suscipiuntur:*

§. 16. Honori sibi ducebant Fideles, si eorum Oblationes susciperentur; intendebatur enim potius dantium salus, quam accipientium utilitas: & sicut supra §. 13. dictum est de Oblationibus ad Eucharistiam conficiendam & sumendam Altari impositis; ita etiam Oblationes ad ædes Presbyteri vel Episcopi delatæ, aut
in

ENGAU Elem. Jur. Germ. lib. 1. tit. 3. NICOL. HERTIUS Vol. 1. tom. 2. Dissert. de Hominibus propriis. Clariss. D. Collega, BENEDICT. SCHMIDT Princ. Jur. Germ. tit. 7.

51.) Supra Tit. 1. §. 7. LUNIG, MABILLONIUS, MARTENE, HUNDIUS, Collector Documentorum Redivivorum in Wirtembergia: GRETSEUS de Liberalitate Principum in Ecclesiam Romanam; & omnes, Monasteriorum aut Episcopatum Historiographi, alibi nominati. De Oblatione omnium Bonorum agit MARIANUS SOCINUS Senior Tract. de Oblationib. libell. 8. Totus tractatus est lectu dignissimus, insertus Tract. Tract. tom. 14.

in Gazophylacio factæ, signum sunt
Communions cum aliis Fidelibus.
Circa annum 170. Marcion in Eccle-
sia Romana fecit magnam Oblatio-
nem, sed quia fovebat quasdam opi-
niones hæreticas, pulsus est ex Ec-
clesia, & restituta pecunia oblata,
cum Ecclesia se contaminari crede-
ret Oblatione hæretici. Nam juxta
S. EPIPHANIAM 52.) Ecclesia Oblatio-
nes accipit a non injustis, neque iniqua
agentibus, sed a juste viventibus. Libe-
rius Papa respuebat munera Constan-
tii Imperatoris: cumque ea in Tem-
plo S. Petri Altari essent imposita,
increpito Custode Templi, quod id
non prohibuisset, dona illa, ut vi-
ctimam illicitam projecit Ponti-
fex 53.). Cum etiam Monachis mit-
terentur Oblationes, S. Menas di-
gnoscebat Oblationes viri scelerati
ab aliis & rejiciebat 54.). Imo Gre-
gorius VII. 55.) prohibet Oblatio-
nes fieri in Ecclesia Aniciensi, donec
Stepha-

52.) Contra Hæreses in fine.

53.) S. ATHANAS. Epist. ad Solitar. fol.
300. seq.

54.) S. GREGOR. M. Dialog. l. III. c. 26.

55.) Lib. IV. Epist. 19.

Stephanus Episcopus discederet. Nihilominus suadet Prudentia, rigorem Canonum ob temporis & personarum conditionem nonnunquam temperare. Unde S. Basilius suscepit Oblationes Valentis Imperatoris, qui fovebat Arianos, & insectabatur Catholicos (56.). Displicuit etiam Gregorio M. quod Syracusanus Episcopus Oblationes respuisset Patritii Venantii (57.). S. Theodosius Cœnobiarcha juxta Hierosolyman suscepit Oblationes, quibus eum Anastasius Imperator in suæ impietatis partes trahere volebat (58.).

§. 17.

56.) GREGOR. NAZIANZ. Orat. 20.
THEODORET. lib. IV. c. 17.

57.) Lib. V. Epist. 42. 43.

58.) Addit Vitæ Autor apud BOLLANDUM in Actis SS. ad diem II. Januar. c. II. §. 48. fol. 694. *Aurum quidem non repellit, ne forte videretur temere suspicari, Et offensionis aliquam preberet occasionem; sed duplici damno afficit Adversarium, simul quidem privans pecuniis, cum esset alioqui avarus; Et simul etiam spem vnam Et inanem ostendens, qua ducebatur, Et que nihil habebat ad scopum pertingens.*

§. 17. Pœnitentes quidem aliquo modo per tempus segregabantur ab aliis Fidelibus: nihilominus Oblationes eorum nomine factæ jubentur suscipi, quos labente adhuc pœnitentiæ tempore, nondum reconciliatos mors inopinata sustulerit (59.); nam Oblationes etiam fiebant pro mortuis (60.): & Sacri Canones graviter invehuntur in eos, qui Oblationes defunctorum in ultima

Beneta-
men Pœ-
niten-
tium &
pro mor-
tuis.

59.) Conc. VASENSE c. 2. Anno 442.
Conc. CARTHAG. IV. Ann. 398. c. 79.
item Capitul. lib. V. c. 130.

60.) Mulier offerebat pro viro captivo, quem credebatur mortuum; & hic illis diebus solutus erat vinculis. S. GREGOR. M. Hom. 37. in Evang. tom. 3. col. 134. Oblationum pro mortuis exemplum habemus in Testamento S. Remigii, si tamen authenticum sit, apud FLODOARD. Hist. Remens. l. 1. c. 18. Sanctus iste Episcopus, paternis bonis abundans, partem hæreditatis Ecclesiæ suæ Remensi, & insuper pinguissima prælegata reliquit, Nepoti etiam suo Agathemero vineam donavit, sub ea conditione, ut omnibus diebus festis & Dominicis, pro commemoratione mea sacris Altaribus offeratur Oblatio, & Presbyteris atque Diaconibus annua convivium, concedentis DEO, præbeantur.

estato
197 216
11 11 11
12 10 11
12 11

tima voluntate relictas detinebant, & hac ratione defunctos Communionem Ecclesie, pauperes autem subsidio privare audebant 61.). Eorum etiam defunctorum Oblationes recipiendae alicubi statuuntur, qui pro crimine fuerunt occisi 62.): alibi ab Oblationum Communionem excluduntur 63.): non autem recipitur Oblatio pro eo, qui sibi ipsi violentas manus intulit 64.).

Oblatio- nes reci- piendi Mos ve- tus: §. 18. Circa modum offerendi, sequentia notanda sunt. Quando Oblatio fiebat in Templo, plebs tamen in Sanctuarium ad Altare penetrare non permittebatur, solo Imperatore excepto 65.). Subdiaconi obviam

61.) Cit. Conc. VASENSE c. 4. ET CARTHAG. IV. c. 95.

62.) Conc. AURELIAN. II. can. 15. MOGUNT. Ann. 848. c. 27.

63.) Conc. BRACHAR. c. 16. ubi etiam rejiciuntur Oblationes Catechumenorum. Pro utraque disciplina dantur rationes congruae. THOMASS. p. 3. l. I. c. 13. n. 10.

64.) Capitul. lib. VI. c. 70. & lib. VII. c. 442. item Addit. IV. c. 81.

65.) Constantinopoli admittebatur Imperator ad Presbyterium: non tamen Mediolani, ubi S. Ambrosius id non permisit.

De Oblationibus. 31

viam procedebant, Fidelium Oblationes accipiebant, & ad Diaconum deferebant, a quo Altari imponebantur 66.). Ordo Romanus describit modum colligendi Oblationes cum Fanonibus candidis 67.).

§. 19. Quod decebat sponte & liberaliter fieri, & forte a multis negligebatur, demum stricte exactum est 68.). Optabatur quidem, ut quotidie fierent 69.): saltem singulis diebus Dominicis exigebantur 70.): aut quatuor præcipuis Festis 71.). Post Concilium Tridentinum

*Et caute no-
ve.*

66.) ISIDORUS Origin. lib. 7. c. 12.

67.) Ordo Romanus mox ab initio sub Rubrica de Ordine Processionis. De Fanonibus vid. Du CANGE Glossar. V. Fanon. qua voce denotatur mappa, Sindon, ex Germanico *Fahnen*.

68.) Conc. ROM. Anno 1059. c. 5. Anno 1078. c. 12. In Anglia Anno 1256. & 1287. Can. 54. Conc. EXONIENS. item Concilia Galliae BURDIGAL. ann. 1255. c. 25. AD CASTRUM GUNTHERII ann. 1336.

69.) Capitul. lib. VI. c. 170.

70.) Capitul. lib. V. c. 371.

71.) Concil. COLON. Ann. 1536. part. 8.

c. 6. 7. item Ann. 1549. Can. 20. MORGUNT. Ann. 1549. Can. 75.

num novo fervore urgebantur Oblationes : propter irrepressas autem abusus varia cautela præscripta sunt, scilicet *caute* excitandos esse Fideles 72.) : alliciendos, non cogendos Laicos 73.) : cavendum, ne Eleemosynæ colligantur per puellas 74.).

In Ecclesiis Parochialibus præ- §. 20. Oblationes fieri solent in Ecclesiis Parochialibus 75.), & ad Parochum pertinere præsumuntur, nisi aliud constet de mente offerentium 76.). Id solum adverto, non impro-

72.) Conc. I. MEDIOLAN. Ann. 1565. Can. 62.

73.) Conc. TURON. Ann. 1503. Can. 14. TOLOSAN. Ann. 1590. VORCESTRENSIS Ann. 1240. ubi vituperantur Parochi, qui Fideles offerre compellunt, dum communicant.

74.) Conc. II. MEDIOL. Ann. 1569. Can. 24.

75.) Juxta Synodum EXCESTRENSIS. Ann. 1287. c. 54. Oblationes Pentecostales ad Ecclesiam Cathedralem comportandæ erant. In eadem Synodo, cap. 12. succidi jussi sunt trunci, seu Gazophylacia Laicorum in Ecclesias intrusa.

76.) De Oblationibus ad Imagines alicujus Sancti factis, utiles quæstiones examinat TROYLUS MALVITIUS Tract. de Oblationib. qui continetur Tract. Tract. tom. 14.

improbendam consuetudinem recipiendi stipendium ab iis, quibus specialis fructus Missæ applicatur; nec turbandum jus Parochi ad Oblationes Altari impositas sub sua Missa: nihilominus a nullis Synodis aut Statutis laudatam aut approbatam esse consuetudinem recipiendi simul Honorarium pro applicatione Missæ, & simul Oblationes Altari sub eadem Missa impositas 77.). Nam, ut supra dictum, eorum nomina, qui Oblationem fecerant, recitabantur olim ex Diptychis: qua ratione idem præstatur, quod hodie fit per specialem applicationem fructus Missæ. Cum igitur loco Oblationum in privatis Missis stipendium Sacerdoti da-

C ri

77.) In EBORACENSI Synodo, quam refert ROGERUS HOVEDENUS *Annal.* part. poster. ad Ann. 1195. m. fol. 429. b. & HARDUIN. tom. 6. part. 2. col. 1931. can. 3. HUBERTUS Archiepiscopus Cantuarenfis constituit: *decrevimus prohibendum, ne Sacerdos aliquis pro celebratione Missarum pretio constituto pactum ineat, sed hoc duntaxat, quod offeretur in Missa, recipiat.*

De Jure Rer. Eccles. Pars poster.

ri soleat, indecorum sane videtur, si Parochus simul stipendium, simul etiam Oblationes recipiat. Dubitari hoc loco potest, an Parocho Oblationes cedant, factæ sub Missa Vicarii, vel Sacellani ejusdem. Controversia circa hunc Articulum aliquando orta est inter Goffridum Abbatem Vindocinensem, & Episcopum Santonensem 78.), & hac ratione decidenda videtur, ut Oblationes pertineant ad Vicarium, penes quem
jure

78.) Vid. inter Epistolas GOFFRIDI lib. III. Epist. 40. scilicet Ecclesia Parochialis Surgeriarum incorporata erat Monasterio Vindocinensi, quod Parochiam illam per Vicarium administrabat. Episcopus igitur Oblationes Confessionum, quales in nostris terris tempore Paschali a Pœnitentibus dari solent, contulit Vicario Parochiali, ea ratione ductus, quod ille Oblationem Confessionis habere debet, cui Pœnitens confitetur. Reponit Abbas, simili ratione judicari debere, ut Oblationem Altaris habeat, a quo Missa cantatur: Et Oblationem mortui, a quo mortuus sepelitur: Et sic Minister noster totum accipiat, ut nihil Oblationum in Ecclesiis, quibus die ac nocte servimus, nobis relinquat.

jure perpetuo est totum exercitium
Curæ animarum : secus vero si Vi-
carius ad nutum sit amovibilis, &
Cura animarum non tantum habi-
tualiter, sed etiam actualiter resi-
deat in Parocho. Hoc teneri po-
test de Jure communi, ubi non
constat de contraria consuetudine,
vel de alia offerentium voluntate.

§. 21. Postquam Regulares aliqui *In Ec-*
clesiis institutione sua & Bullis Pontifi-
cum adgregati sunt ad Hierarchicas *Regula-*
functiones; Oblationes quoque tum *ribus pro*
privatim, tum inter sacra admitte-
bant, quod novum & intolerandum *Religio-*
videbatur Prælati, qui tamen a Gre-
gorio IX. ab ejusmodi gravaminibus
desistere jubebantur 79). Si enim
Oblationes dividendæ sunt inter pau-
peres, æquius est, ut concedantur
illis, qui paupertatem Christi spon-
te sequuntur, simulque juxta Statu-
ta sua se dicant sublevandis Parochis.
Plurimum recedunt illi Episcopi, qui
non tantum Ecclesiastica, sed etiam
Politica sua potestate utuntur, vel
potius abutuntur ad impediendas

C 2 Ob-

79.) C. 16. & 17. de Excessib. Prælat.

Oblationes, quas nonnulli Cœnobiis facere intendunt, ut merito innovari deberent dictæ Constitutiones Gregorii IX.

TITULUS III.
DE ORIGINE, NATURA ET
DIVISIONE DECIMARUM.

Conf. ex lib. 3. Decretal. tit. 30. Sext. tit. 13. Clement. 8. Extrav. Com. tit. 7.

§. 22.

Decimarum varia genera. **I**NSIGNEM locum inter Oblationes Fidelium merentur *Decimæ*: ipsa vox ostendit, intelligi per eas Decimam partem illius rei, ex qua Decimæ pendendæ sunt. Varia apud Veteres Decimarum fuerunt genera. *Vir & uxor inter se matrimonii nomine Decimam capere poterant 80.)*. Decima pars litis a temere litigantibus præstanda erat 81.). Antiqua lex Babylone

80.) Ex Corpore ULPIANI Tit. 15. de Decimis. Quæ Lex abolita fuit L. 2. C. de infirm. poen. Cœlib.

81.) Lex hæc vetus in §. 1. Inst. de poena temere litig. abolita est: quamvis